

Пригоди Лумпумчика. Прибулець із Сатурна (скорочено)

Марія Чумарна

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Слово до читачів

Авторка розповідає, що ця повість – захоплююча мандрівка у світ таємниць Всесвіту, планети Землі, українського містечка Вишнівки і його чудових жителів: Василька, Сашка, Юрчика, Іринки та багатьох інших. Головним героєм першої книжки із серії книг "Пригоди Лумпумчика" є Лумпумчик – маленький мудрий посланець Семи Священих Планет Всесвіту, який прилітає на Землю. Дружба Лумпумчика з дітьми допомогла розкрити їм силу волі, вміння подорожувати в часі і просторі, навчила бачити таємниці навколишнього світу. Лумпумчик дає своїм друзям багато слушних порад. Авторка наголошує, що все залежить від бажань людини: від вміння слухати своє серце, любити і шанувати друзів, бути уважним до природи. Світ довкола сповнений чудес, але треба вміти побачити і почути.

Персонажі

Лумпумчик – малий інопланетянин, який обрав для контакту саме Василька. Для чого він прилетів на Землю з далекого Сатурна? Чому так важливо, аби про його перебування на нашій планеті знали тільки діти?

Василько – звичайний десятилітній хлопець, який любить вивчати життя рослин та комах, із задоволенням грає у футбол і комп'ютерні ігри. Яка неймовірна зустріч круто змінить його життя? Які відкриття чекають на нього?

Сашко – найкращий друг Василька, математичний геній, добрий, щирий і справедливий хлопець. Хто й навіщо змусить його мимоволі сказати неправду?

Юрчик – допитливий і кмітливий п'ятилітній хлопчик, Васильків сусід. Чи зможе він зберегти довірену Васильком таємницю?

Настя – Василькова однокласниця, рішуча і впевнена у собі дівчинка, яка часто проявляє ініціативу й бере на себе керівництво класом. Чи вдасться їй провести прес-конференцію з інопланетянином? У якому образі постане перед нею Лумпумчик?

Віталик – Васильків однокласник, скромний, малоговіркий і загалом нічим непримітний хлопець. Чим він здивує своїх ровесників? Який випадок допоможе йому розкрити приховані таланти?

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Так усе почалося

Розповідь ведеться від першої особи - Василька Ігнатенка, десятилітнього хлопчика з містечка Вишнівки.

Весняного недільного дня Василько з батьками відпочивав у лісі. До обіду вони з татом ловили рибу в лісовому озері, потім допомагали мамі готувати обід на вогнищі. Сонечко тепло пригрівало, і Василько ліг на землю та спостерігав за хмарами. Він згадав, як колись у Карпатах потрапив з класом під грозу. Їхня вчителька Тетяна Андріївна сказала тоді, що силою думки вони можуть прогнати хмари. Діти стали в коло і почали всі разом закликати сонечко. Раптом хмари помалу розсунулися, на галявині стало ясно, хоч по той бік гори потріскував грім.

Василько дивився на хмарки і пробував "ліпити" з них якісь фігурки. Йому здалося, що він бачить маленького хлопчика, що стоїть на великій кулі. Василько задумав "опустити" його на землю. Раптом щось відвернуло його увагу, а потім Василько побачив, як велика кругла куля покотилася по небу. І в цей момент йому здалося, ніби щось незвичайне опустилося з неба на землю. Потім Василько заснув. Коли тато збудив його, уже вечоріло. Хлопчик помітив, як під кущем щось блиснуло. Там лежав великий голубий м'ячик. Він був теплий, дуже м'який на дотик і легенький. Василькові здавалося, що м'ячик живий. Він взяв його в машину, але батьки чомусь зовсім не звертали уваги на м'ячик. Коли рушили, м'ячик подивився на Василька великими зеленими очима.

Сатурн

Це було широке поле, засіяне дивними квітами дуже яскравих кольорів. А поміж квітами здіймалися над полем великі сяючі кульки, які переливалися всіма барвами. Василько стояв посеред якоїсь галявини і здивовано розглядався довкола. Тут усе було круглим: квіти, дерева, хмарки. Небо було не голубим, а зеленим. Раптом звідкись випурхнула зграйка малих голубих кульок і полетіла просто на нього. Вони неслися над головою з веселим передзвоном. Тіло Василька було важким і незграбним. Він із зусиллям рушив, але скоро звалився у теплий пух під кущем. Лум-пум! – щось лунко гупнуло просто перед носом хлопчика. Ще один м'ячик звалився з куща – і Василько виразно почув: "Привіт, Васильку!". У того створіння не було ні рота, ні носа – тільки очі, але вони сміялися! Хлопчик не знав – це реальний світ, чи віртуальний?

Василька розбудила мама, і він подумав, що йому ця дивовижа наснилася. Раптом хлопчик побачив на кріслі голубий м'ячик. Коли Василько підійшов, м'ячик відкрив очі і посміхнувся. Вони почали подумки розмовляти, і Василько дізнався, що з допомогою думок побував на планеті Сатурн, домівці цього м'ячика. Василько був здивований, що його свідомість могла літати, куди захоче. М'ячик говорив, що треба лише чітко знати, чого бажаєш. Хлопчик згадав, скільки комп'ютерних ігор про інопланетян зіграв з другом Сашком, скільки мультиків передивився! Там інопланетяни були якісь страшні, злючі, нападали на землян. А тут якийсь голубий м'ячик з великими зеленими очима, без рота і без носа. До того ж, він розмовляє з допомогою думок. Василько вирішив поки що не розповідати про нового друга однокласникам і залишити його вдома.

Таємниця

У школі Василько нікому не міг розповісти свою таємницю, хіба найкращому другу Сашкові. На перерві Сашко нагадав Василькові, що в середу вони грають у відбірковому матчі. Та Василько навіть думати про це не хотів. Під час уроків і перерв він думав лише про свою таємницю і розмірковував про те, що робити далі. Найбільше боявся, аби інопланетянин не втік від нього. А Сашко усе не вгавав: розповідав про сьогоднішнє тренування на стадіоні, диск з іграми про інопланетян, який тато привіз йому з Києва. Василько хотів поділитися думками з другом, бо Сашко умів берегти таємниці. В цьому Василько переконався раніше: Сашко так і не розповів нікому, що трапилося з Васильком, коли той захопився комп'ютерною грою і ледь не потрапив у халепу. Ось що сталося...

Планета тайн

Одного разу Сашко не прийшов до Василька. Цілий вечір Василько просидів за комп'ютером, граючи у свою улюблену гру: це була гра про космічні подорожі з комп'ютерним другом, котрий потрапляє з тобою на іншу планету і допомагає вистояти в боротьбі з її жителями. Звали цього друга Компутик, він був розумний і винахідливий. Вони з Компутиком подолали всі перешкоди і опинилися на найвищій горі планети Тайн. Саме тоді Василько згадав про Сашка. Компутик весь час стрибав, бігав, щось оглядав, вимірював, а Василько сидів і дивився на планету Тайн. Вона була дуже красива: рожеве небо із золотистими хмарками низько пливло над золотими і срібними річками. Червоні дерева майже закривали високі трикутні споруди, схожі на єгипетські піраміди. Жителі міста були невидимими. Василько відчув, що йому більше не хочеться оглядати чужу планету, він думав про Сашка. Тим часом Компутик сигналізував йому на своєму маленькому екрані: "Ти повинен рухатися далі, бо вийдеш із гри і залишишся на планеті Тайн!" Раптом екранчик погас – разом із Компутиком. Василько залишився сам на чужій планеті! Йому стало страшно. Хлопчик згадав про Сашка, думав, як будуть хвилюватися батьки. Прикро було, що Сашко сьогодні пішов у гості до свого сусіда. Раптом Василько почув чийсь тихий голос: "Ти вважаєш, що твій друг може тобі допомогти? То скажи йому про це!" Хлопчик не знав, як сказати, бо Сашко був далеко. Тоді цей голос порадив переслати другові свою думку. Невидимий інопланетянин продовжував говорити про те, що планета Тайн особлива: кожен може дізнатися щось про самого себе. Сьогодні Василько дізнався, що для нього не просто важливо грати в гру чи робити якусь роботу, він хоче, аби його розуміли, слухали, цінували. Василько згадав, що Сашко тиждень прохворів, а він передивлявся вдома мультики і не провідав його. А якось у Сашка пропав мобільний телефон і Василько побоявся сказати, що його забрав старшокласник. Василько зробив висновок: щоби мати друга, треба вміти самому бути другом. Хлопчик розплакався, а потім заснув.

Зранку його розбудила мама. Василько був щасливий, що опинився вдома. Він забіг до Сашка, а той розповів, що вчора ввечері заходив до нього, але його не було вдома. На екрані комп'ютера світився напис: "Натисніть клавішу, щоб продовжити гру". Сашко натиснув і побачив Василька на якійсь планеті. Друг побудував космічний корабель,

посадив Василька в нього, а потім керував польотом, щоб повернути на Землю. У Василька в руках була якась блискуча кулька з написом "Таємниця".

З того часу Сашко став Васильковим справжнім другом.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Я назву тебе Лумпумчик

Після уроків Василько знайшов м'ячик у своїй кімнаті. Вони почали розмовляти. Хлопчик хотів дізнатися його ім'я, але м'ячик сказав, що ім'я неможливо вимовити. Тоді Василько вирішив назвати його Лумпумчиком, бо м'ячик смішно стрибав, при цьому видаючи звук: лум-лум.

Василько покликав маму, бо хотів показати м'ячик, та виявилося, що вона його не бачить. Мама турбувалася через дивну поведінку сина. Коли вона пішла, Лумпумчик пояснив, що його можуть бачити лише діти. Виявилося, що інопланетянин спеціально прилетів із Сатурна, щоб зустрітися з Васильком та іншими дітьми.

До Василька зайшов Сашко і побачив Лумпумчика. Василько радів, що друг міг бачити інопланетянина. Сашко був гордістю Вишнівки, бо розв'язував найскладніші задачі, котрі діти вивчають у восьмому класі, і вмів чудово конструювати різні ігри. Василько теж добре вчився, але найкраще у нього вдавалися комп'ютерні ігри. І ще він любив вивчати життя рослин і різних комах. Василько мав багато різних енциклопедій. Може, тому, що тато був відомим біологом, а мама дуже любила садити квіти. А ще Василько любив грати у футбол і був найкращим форвардом. Він не розумів, чому Лумпумчик прилетів саме до нього, адже він – звичайний хлопчик: білявий чубчик, сині очі, ріст один метр і двадцять сантиметрів.

Сашко і Василько збиралися на тренування на стадіон. Вони не знали, чи брати з собою Лумпумчика. Врешті друзі обережно поклали Лумпумчика в целофановий мішечок і побігли на стадіон. А там уже кипіла гра. Василько і Сашко приєдналися та так захопилися, що забули про Лумпумчика. Коли тренування закінчилося, кинулися до мішечка, та він був порожній. Василько знайшов Лумпумчика вдома, той "сидів" у його моніторі. Лумпумчик придумав цікаву комбінацію для завтрашнього матчу, щоб перемогти.

Ура, ми перемогли!

Василько хвилювався, тому що був наймолодшим членом команди, хоча і головним форвардом. Перед матчем він зустрів свого малого сусіда – п'ятилітнього Юрчика, з яким деколи ходив на рибалку чи грався у хованки. Юрчик був дуже цікавим хлопчиком. Він саме грався новою машинкою із дистанційним управлінням. Василько запросив Юрчика на матч і попросив взяти машинку. Потім побіг додому і побачив на екрані комп'ютера якісь картинки, хоч пам'ятав, що не вмикав його. Хлопчик сів у крісло і почав дивитися. Спершу просто йшли картинки: якісь гори, вода, потім гори поступово вкривалися зеленою травою. З води виповзали якісь ящери, гадюки, динозаври, мамонти. Василько спробував "мишкою" вийти з файла, але вона не

працювала. Раптом на моніторі з'явився Лумпумчик і сказав, що це була мандрівка в часі.

Пізніше Василько з Юрчиком пішли на матч. Юрчик був здивований, коли побачив Лумпумчика. Василько сказав, що на футбольному матчі ніхто не повинен бачити його. Лумпумчика посадили у Юрчикову машинку, а сам хлопчик сів на перший ряд, щоб інопланетянин міг усе бачити.

Після першого тайму Василько побачив, що Юрчика оточили хлопці, котрі навперебій галасували. Дверцята машинки були відчинені. Юрчик стояв на лаві і говорив, що це був не простий, а чарівний м'яч із далекої-далекої планети, тільки він утік. Хлопці навколо сміялись, а Юрчик розплакався.

Василько повертався на поле сумний і пригнічений. Він думав про те, що Лумпумчику стало соромно за те, що Василько так погано грав. Хлопчик вирішив про все забути і добре зіграти. Згодом на рахунку Василька було три з чотирьох забитих м'ячів. І забиті вони були наче з допомогою якогось чуда. Після переможної гри усі вітали Василька, а йому хотілося скоріше вибратися з Юрчиком і машинкою з натовпу і потрапити додому.

Врешті підійшли до воріт Юрчикowego дому. Хлопчики відчинили дверцята машинки. З них кулею вилетів Лумпумчик і стрибнув на плече Юрчикові. Малий від несподіванки ледь не впав. Василько відправив Юрчика додому, а пізніше вони мали зустрітися біля квітника.

Вдома Василькові чомусь було сумно. Він намагався зробити уроки, почитати книжку, та нічого не виходило. Врешті Лумпумчик сказав, що все буде гаразд, коли Василько просто познайомить його зі своїми друзями. Інопланетянин вважав, що нині Василько спокійно зіграв би матч, якби увесь час не думав про Лумпумчика. Також Василько дізнався, що в другому таймі Лумпумчик переключився на прискорений земний час і допоміг хлопчикові забити м'яча. Лумпумчик зробив це так, що ніхто цього не помітив.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Пограємо в котика

Василько і Лумпумчик пішли до Юрчика. Коли Василька покликав Сашко, Юрчик і Лумпумчик залишилися разом. Василько саме хотів розповісти Сашкові, що насправді відбулося на полі, але тут Юрчик так захоплено засміявся, що друзі оглянулися. Замість Лумпумчика з Юрчиком гралося золотисте цуценя, а потім пухнастий кіт. Друзі були вражені, бо Лумпумчик міг перетворюватися на будь-кого. Юрчик помчав додому і за хвилику повернувся з рудим плюшевим песиком. Під хатою стояв великий пластмасовий таз. Юрчик усадовив свого песика в таз і щось зашепотів йому на вухо. Виявилося, що Лумпумчик допоміг Юрчикові політати зі своїм песиком у літаючій тарілці. Інопланетянин лише трішки підсилив уяву хлопчика і "уяву" його плюшевого песика.

Як виглядає інопланетянин

На стадіоні зібралася вся футбольна команда. Хлопці бурхливо обмінювалися враженнями від минулого матчу. Остап Свистун і Діма почали битися, бо Діма згадав слова тренера про те, що Остап наступного року не буде в команді, бо через погані оцінки його не переведуть у наступний клас. Свистуна краще не зачіпати, але Діма любив дражнити його. Василько і Сашко підбігли до гурту, коли Діма вже розмазував кров з носа.

Сашка хлопці трішки побоювалися, бо він займався вільною боротьбою. Він підійшов до Свистуна, струснув його – і Остап відразу охолов. Діма обтрусив пил і з півнячим запалом готовий був знову кинутися на Остапа. Сашко сказав, що до них прилетів інопланетянин, та хлопці навіть уваги не звернули на ці слова. Тоді Василько мирним тоном почав розповідати про Лумпумчика. Всі замовкли і недовірливо дивилися. Раптом десь нізвідки з'явився незнайомий хлопець і сказав, що прилетів із Сатурна. Хлопці вважали, що інопланетяни мають виглядати інакше. Лумпумчик спокійно послухав, яким же він має виглядати, і раптом перетворився на "справжнього" інопланетянина: у срібlistому скафандрі, з вогняними очима. Усі були вражені. Сашко попросив Лумпумчика стати більш звичайним, і наступної хвилини перед ними знову стояв усміхнений хлопчисько.

Василько з Сашком наввипередки розповіли хлопцям, як познайомилися з Лумпумчиком і що знають про його планету. Хлопці оговталися від переляку і наввипередки почали розпитувати Лумпумчика про його планету. Коли хлопці розходилися, уже вечоріло. На прощання Лумпумчик попросив усіх, щоб його перебування на Землі поки що залишалося в таємниці. Віталік спитав, чи можна розповісти дівчаткам з класу, та всі розуміли, що коли знатиме Юля, це знатиме весь клас.

А він гарненький?

Наступного дня про таємницю знав уже весь клас. На останньому уроці до Василька полетіли записки від дівчат: "А він гарненький, той інопланетянин?", "Коли ти нас познайомиш зі своїм другом?" і т. п. Василько трішки побоювався дівчат, бо не знав, як із ними розмовляти. Мар'яна одразу плаче, як тільки щось зробиш не по її, а Іринка може дати такого стусана, що свічки на лобі засвітяться. Йому подобалася Юля, але вона дружила з Віталіком. Юля прочитала багато цікавих книжок і сама писала казки. Після уроків увесь клас зустрівся з Лумпумчиком у скверику за стадіоном.

Прес-конференція

Настя вирішила провести прес-конференцію, бо її мама працювала кореспондентом місцевої газети, і це було помітно в поведінці дівчинки. Інопланетянин сидів у целофановому пакеті у своєму звичному образі – в образі голубого м'ячика. Та біля Насті він перетворився на високого незнайомця у чорному блискучому скафандрі. На грудях у нього світився зелений екранчик, а над головою розливалось голубувате світіння. Від несподіванки Настя впала. Згодом дівчинка спитала, як його звати. Лумпумчик розповів, що на його планеті слова не вимовляють, а виспівують. Він

проспівав своє ім'я – у повітрі задзвеніли дзвіночки і ніжна музика.

Лумпумчик почав відповідати на запитання, але раптом зник. Діти побачили двох чоловіків і зрозуміли, що їх помітили. Коли чоловіки пішли собі, Лумпумчик з'явився. Він був м'ячиком, хоч дівчата хотіли, щоб знову став незнайомцем у скафандрі. Лумпумчик перетворився на кудлатого милого цуцика. Потім перед дітьми вже стрибало веселе кошеня. Далі почали вистрибувати курча, гусеня, навіть лоша і козеня. Клас пищав від захоплення. Коли бурхливий захват угамувався, Настя трішки заспокоїлася і прес-конференція почалася заново. Дівчинка записувала питання, наприклад, коли люди будуть щасливими? на яких планетах ще є життя? коли люди будуть розмовляти однією мовою? чи небо має початок і кінець?

Але найбільше здивувало Лумпумчика запитання Іринки: чи можна дізнатися, що вони будуть вивчати у п'ятому класі? Однокласники знали, що мама б'є Іринку за погані оцінки, тому розуміли її питання. Свистуна теж бив батько, бо хлопець не хотів вчитися. І тепер Остапа могли не перевести у п'ятий клас.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Закон бажань

Вдома Василько намагався виконати домашнє завдання, але так не хотілося. Хлопчик помітив, як його ручка піднялася в повітря і сама почала писати по папері. Лумпумчик усміхався, а потім сказав, що все на світі відкривається чарівним ключиком, який називається бажання. Василько мав бажання погуляти надворі, а не виконувати ще й англійську. Йому здавалося, що планета Земля дуже недосконала. Тут треба довго вчитися, потім вирішувати проблеми. Завжди бути зайнятим по вуха роботою, як тато. Василько міг порозмовляти з ним хіба в суботу або в неділю. Мама теж завжди зайнята: вона художниця. До речі, Лумпумчик уже бачив її картини з квітами. Він сказав, що Василькова мама вміє літати, тільки не здогадується про це. Вона малювала квіти, які Лумпумчик бачив на інших планетах.

Того вечора інопланетянин відкрив Василькові три закони Всесвіту:

1. У своїй долі ти є господарем. Не дозволяй іншим приймати за себе рішення. Кожна людина неповторна; кожна людина має свою зірку. Непорядок у людській свідомості призводить до згасання зірок.

2. Закон бажань. Бажання людини є підказкою долі. Уся справа в тому, що люди постійно чогось не завершують і переходять до іншої роботи. Навчися переборювати свій страх перед тим, чого не вмієш, – і тоді в тобі проявляться твої справжні бажання.

3. Закон волі. Не треба втікати у чужі думки, хапатися за чужі поради, надіятися на чийсь допомогу. Допомога прийде тоді, коли ти сам будеш діяти, не оглядаючись на інших.

Зустріч із жуками

Василько і Лумпумчик вийшли надвір. Була середина травня. На небі яскраво мерехтіли зорі, а на маминій грядці пахли квіти. Хлопчик так багато хотів розпитати в

Лумпумчика, але не знав, із чого почати. Потім Лумпумчик зробив для Василька неочікувану мандрівку. Хлопчик провалився у глибоке підземелля і побачив щось велетенське, яке виборсалось з-під землі і почало рухатися, голосно потріскуючи своїм панциром. Чудовисько поповзло тунелем і помалу вибралось на поверхню. Воно кладало довгими клешнями, щось похрускувало в його масивних щелепах. Це був велетенський жук. Раптом жуки стали один за одним перекидатися на спину. Вони вишикувалися в цілий ешелон і подригували в повітрі міцними волохатими лапами. По цих лапах і по їхніх животах посувалася якась гора.

Згодом Василько знову опинився на маминій грядці і побачив, як чорні жуки-гноїовики тягли щось у нірку. Хлопчик здогадався, що Лумпумчик зменшив його і кинув у нірки жуків. Уперше за кілька днів Василько вражено і з недовірою поглянув на Лумпумчика. А що, як він назовсім закине його в якесь підземелля чи на якусь страшну планету? Чому Василько повинен вірити, що він – добрий інопланетянин?

Лумпумчик все розумів і одразу попросив вибачення. Він сказав, що просто включив у Василькові свідомість мурашки, лише на секунду. Лумпумчик пояснив, що земляни мають у собі свідомість не лише людини, а й усіх створінь, котрі живуть на Землі: і комашок, і звірят, і рослин, і навіть мінералів. Василько може відчувати, як мурашка, орієнтуватися в просторі, як птах, і при тому залишатися людиною. Сьогодні хлопчик був людиною у свідомості мурашки. Хлопчик був вражений тим, як мурашки тягли ношу на своїх животах, перебираючи лапами. У Василька з'явилося бажання розуміти інші світи, як це робить Лумпумчик. Інопланетянин сказав, що Всесвіт не лише той, який хлопчик бачить у телескоп. Та й Василько ще не знає, який він насправді мудрий.

Вночі хлопчику снився Сатурн, сатурненнята, з якими високо стрибав. У самому розпалі гри пролунав фінальний свисток. Час було вставати і йти до школи. Василько пригадав нічну розмову з Лумпумчиком і подумав, що має багато роботи... із самим собою. За сніданком Васильку здалося, що батьки щось помітили. Тато за сніданком якось по особливому розмовляв з ним, розпитував про школу, про футбольний матч. І час від часу багатозначно переглядався з мамою. А Василько обмірковував плани і вирішив рішуче діяти. Він хотів придумати, як використати неймовірні можливості інопланетянина.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Урок на природі

Під дверима свого класу Василько побачив з десяток старшокласників: Дімків брат Андрій, Сергій – двоюрідний брат Остапа, Настина сестра Оленка. Вони вже знали про Лумпумчика, але не наважувалися заговорити.

У класі Сашко сказав Василькові, що Лумпумчика доведеться десь заховати. Лумпумчик тим часом уместився на парті просто перед їхніми носами. Вчителька Тетяна Андріївна оголосила, що урок відбудеться на природі. За школою в їхнього класу

була велика клумба, на якій діти створили справжнє казкове царство. Колись вони вивчали казку про Змія Гориня, який жив у великій горі, і вирішили побудувати біля школи таку казкову гору, тільки трішки меншу. Свистун вирішив, що гора буде з цегли (його тато працює бригадиром у будівельній бригаді). Коли гора була готова, її засипали зверху землею, посадили кущі і квіти. Це було ще в першому класі, а зараз гора перетворилася на маленьку казкову державу. У цій горі жив їжак, діти приносили йому молоко. Та якось старшокласники вирішили викурити їжачка з печери. Вони підпалили зошит перед входом. Їжак ледь не задихнувся, але таки набрався сміливості і виповз із печери. Василькові однокласники покликали вчительку, і їжачка занесли в ліс. Більше він до їхньої гори не повернувся.

Тетяна Андріївна попросила дітей прополоти клумбу від рослин-шкідників. Лумпумчик примостився на вершечку клумби і оглядав усіх згори. Звісно, Тетяна Андріївна його не бачила. Василько побачив жучків і попередив однокласників, щоб обережно ходили, не топтали їх. Віталік звернув увагу на те, що насправді рослини-бур'яни теж корисні. Цей хлопчик на уроці майже не говорив, а тут почав розповідати, що його бабуся знала цілющі рослини. До суперечки приєднався Дімка. Він спитав однокласників, чи оці рослини, котрі вони повиполювали, не були красивими. Згодом Остап зробив зі збитої цегли і уламків дощечок казкову огорожу для гори. Тетяна Андріївна сказала, що учні були особливими і показали собі, що навчилися любити природу. Василько згадав учорашню розмову з Лумпумчиком. Може, для того, аби щось чи когось любити, його треба уважніше бачити. А ми дуже часто не помічаємо нікого і нічого довкола.

На уроці математики Лумпумчик сів Іринці на плече, коли вона біля дошки розв'язувала задачу. Інопланетянин зробив так, що задача на дошці ожила. Діти добре зрозуміли і змогли швидко розв'язати. Потім Тетяна Андріївна запропонувала зіграти в математичну гру, а Лумпумчик блискавично розігрував перед дітьми казкових персонажів, поки вчителька зачитувала з книжки текст. Діти були захоплені, а вчителька була вражена впливом казки. Вона похвалила Остапа і сказала, що він зможе перейти в наступний клас. На наступному уроці Лумпумчик уже примостився на голові в Тетяни Андріївни. Але ненадовго, бо дитячий сміх заважав їй працювати.

Змініть свої думки!

Лумпумчик поділився з Васильком думками про те, що на Землі люди постійно шукають собі темні думки, аби загорнутися в них, як у клубок, і казати самому собі: "Мені погано. Все в житті погане. Цей світ недосконалий". Насправді світ стає недосконалим від людських думок. Потрібно змінити свої думки, і світ стане радісним.

Після обіду Василько, Сашко, Юрчик і Лумпумчик грали на стадіоні у футбол. Уболівальниками були: кицька Мурка і кіт Бурмилко, песик Бровко, клени біля воріт, один кущ калини і вся квітникова рать. Гра ледь не закінчилася пригородою. Юрчик раптом зачепився за штангу воріт і з розгону полетів на жорстку доріжку. Але тут Лумпумчик блискавично схопив його за штанці, і малий футболіст завис у повітрі. За мить Юрчик легко і граціозно приземлився на обидві ноги.

У царстві ельфів

Через тиждень у школі мали початися канікули. Якось Василько, Сашко і Лумпумчик сиділи на порожньому стадіоні і розмовляли про Галактику, безмежний Всесвіт, Сонячну систему. Почувши від інопланетянина, що рослини повністю підкоряються своїм правителям, хлопці запитали, чи це правда, що в рослин є ельфи. Лумпумчик відповів, що друзі можуть побачити їх навіть зараз. Василько глянув на мамин квітник. Над ним ніби спалахнув феєрверк. Зелені, жовті, голубі і червоні вогники закружляли над їхнім будинком. Зграйка вогнів полетіла просто на хлопців. Білий срібlistий метелик відірвався від зграйки і легенько опустився на Лумпумчика. Це був Білий Нарцис. Василько дуже любив запах нарцисів, який означав, що весна вже повністю вступила у свої володіння. І зараз запах білої весняної квітки, такий сильний і вологий, ніби загравав у повітрі. Хлопчику здалося, що він чує якісь неймовірно красиві звуки. Лумпумчик сказав, що це – музика нашої Галактики. У білому сяйві можна почути і побачити всі енергії Всесвіту. Білий колір вбирає у себе всі кольори, а біле сяйво випромінює всі космічні енергії. Кожна енергія – це окрема мелодія. Інопланетянин пояснив, що квіти спілкуються між собою запахами. Квіти – найдавніші жителі цієї планети. Цей ельф живе на світі майже мільярд років. Коли на Землі стаються якісь вселенські катастрофи і квіти зникають, ельфи продовжують жити; вони шукають місця, де можна засіяти своє насіння.

Нарцис запросив друзів на бал ельфів, бо саме в травні ельфи збираються в палаці королеви всіх квітів і рослин, яка у людей називається Леля. Хлопці могли увійти у царство ельфів, але для цього потрібно було очистити свої думки. Для цього друзі повинні прийняти для себе закони цього світу, як вдячні гості. Бо в цьому світі немає думок – тільки чиста енергія запахів, кольорів, здоров'я землі. Думки матеріальні, а люди недооцінюють їхню силу. Ніжна квітка від злої думки може навіть загинути.

В одну мить друзі опинилися на березі дивного озера чи фонтана, з якого в повітря здіймалися діамантові бризки, а весь простір довкола був, як святкова ялинка, прикрашений безліччю райдуг. Посеред цього озера росло якесь дивне дерево: воно складалося із семи ярусів, кожний з яких був укритий різноманітними квітами певного кольору. Квіти були так тісно переплетені між собою, що нагадували велетенський капелюх. А на вершечку дерева сиділи дві пташки: золота і срібна. Від легеньких дзвіночків, що бриніли в повітрі, як росинки, Василько і Сашко відчували себе легенькими і щасливими. Лумпумчик узагалі наче вдома опинився. Він занурився в озеро, весело плюскотів і перекидався. Хлопцям теж захотілося пострибати. Вони кинулися в прозоре озеро, у якому зовсім не відчували своїх тіл.

Василько не міг пригадати, як все перервалося, але вони знову були на стадіоні. Усе зникло. Хлопчик спитав Лумпумчика, чому ж вони не побачили королеву квітів. Той відповів, що королева – різнокольорове дерево, навколо якого вони плавали.

Василько відчував, що його тіло досі таке легке, а голова – вільна від думок. Він почувався просто щасливим...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу